TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Venäjän ja Englannin kauppasuhteet

Viime päivien uutiset kertovat, että Neuvosto-Venäjän ja Englannin välillä on vihdoin solmittu viralliset kauppa- ja tiedonvälityssuhteet. Tiedonantoa ovat vahvistamassa kysymyksen käsittelyn tähänastiset vaiheet.

Sopimuksen laajakantoisuus selviää meille täydellisesti, kun otamme huomioon, että siinä ensinnäkin sovitaan poistettavaksi Venäjän saarto ja toiseksi sovitaan lopettamaan sotilaalliset hyökkäykset toinen toisiaan vastaan. Yksityiskohtia sopimuksesta ei ole vielä käsillämme, mutta julaistujen uutisten mukaan sen periaatteellinen sisältö on selvä.

Kaupankäynti Venäjän kanssa, kauppalaivojen suojeleminen, tietojen välitys ja kaikki muut suhteet on sopimuksen mukaan asetettu samojen lakien alaiseksi, kuin mitkä yleensä vallitsevat kansainvälisessä kaupassa. Ja erikoisesti on merkittävä vielä, että, sopimuksen mukaan kumpikin maa lähettää sopimusmaihin virallisia edustajia, joiden loukkaamattomuus tunnustetaan molemmilta puolin ja jotka esiintyvät kaupankäynnin virallisina ja yksityiskohtaisina järjestäjinä.

Tiedonantoyhteys järjestetään saman periaatteen mukaan. Postin ja pakettipostin kuletus tehdään mahdolliseksi.

Usein olemme kiinnittäneet huomiota niihin syihin, jotka Englannin puolelta ovat olleet kiihottamassa sopimuksen hyväksymiseen. Luonnollisesti sen hyväksyminen on tapahtunut vallalla olevien ennakkoluulojen ja taantumuksellisimman porvaripiirin käsityksiä suuresti loukkaamalla. Tunteileminen on joutunut vararikkoon kylmän ja yhä enemmän tunnustusta vaativien tosiasioiden edessä. Englanti vielä kerran uskaltaa näytellä realipolitikoitsijan "sankarillista" osaa ja näyttää mailmalle sisunsa ryhtyä tuon "punaisen kummituksen" kanssa suhteisiin.

Mr. Lloyd Georgen politiikka on johtanut tähän tulokseen seuraavat seikat: 1) Wrangeliu iloisen kukistumisen jälkeen mailmantiedoksi laajentunut selvyys, ettei Neuvostovaltaa voida miekalla kukistaa; 2) Englannin työväestön painostus ja työttömyys; 3) Intohimoinen velkaantuneiden kapitalistien ja kiinteimistön omistajien liikevoittojen takaa-ajo; 4) Pelko kumousliikkeen levenemisestä Aasiaan kommunistisen propaganadan seurauksena; 5) Halu päästä Venäjän luonnonrikkauksien turvissa mailman kaupassa voittoisaan asemaan Yhdysvalloista ja Ranskasta.

Ensimäinen ja toinen kohta näistä on ilman muuta selvä. Kolmanteen kohtaan nähden on vielä huomattava, että kauppasopimuksen turvissa yrittää Englannin pääoma saada hyvitystä vanhoista Venäjän lainoista ja sijotuksista. Sopimuksessa Venäjän edustaja sitoutuu siihen, että asianomainen valtio suorittaa englantilaisten yksityisten saatavat, joistakuista hyödykkeistä tai palveluksista, joita ne ovat tehneet Venäjälle, mutta josta ne eivät vielä ole saaneet korvausta. Venäjän kullan käsittelystä ei sopimuksen mukaan Englanti anna mitään takeita, ettei sitä voitaisi kaapata sellaisten taholta, jotka väittävät olevansa saamassa entisten hallituksien aikaiselta Venäjältä, mutta tällaiset mahdolliset riidanalaiset seikat tulevat Englannin tuomioistuimien käsiteltäviksi ja jos sen päätös ei miellytä Neuvostovaltaa, on sillä oikeus ilman muuta purkaa sopimus.

Sopimuksessa luvataan molemmin puolin lopettaa propaganda sopimusmaiden tai niiden alusmaiden asukkaiden keskuudessa. Englannin viranomaiset ovat erittäin peloissaan Aasian kumousliikkeen edistymisen suhteen ja se seikka on ollut pakottamassa heitä sopimukseen.

Tunnettu amerikalainen sanomalehtimies, Norman Hapgood, lausuu: "Brittiläinen kuningaskunta valitsee tosiasiat ja ryhtyy kiinteisiin suhteisiin Venäjän kanssa samaan aikaan kun Ranska koettaa virittää uutta sotaa Neuvostovaltaa vastaan ja kun Yhdysvallat julkaisevat "virallisia" uutisia Moskovan hallituksen "kukistumisesta". Tämä lausunto lyhykäisyydessään kuvaa sopimuksen psykologista vaikutusta kaukonäköisiin amerikalaisiin ja ranskalaisiin valtiomiehiin ja kapitalisteihin. Mikä merkillisyys itse asiassa onkin, että samaan aikaan kun koko mailman porvarilehdistön palstoilla ristiinnaulitaan kansankomisarioita, kukistetaan neuvostovallan linnotuksia ja poltetaan Venäjän pääkaupunkia j. n. e. — samaan aikaan mailman laajuinen Suur-Britannian kuningaskunta solmii viralliset kauppasuhteet tuon noin traagillisella tavalla "kukistuvan" hallituksen kanssa. Parempaa nyrkiniskua mailmanjuoruilijat eivät ole ikinä saaneet. Mutta se on vielä enemmän. Se merkitsee nyrkin-iskua ententen politiikalle yleensä. Sillä on jotain tekemistä senkin yleisen poliittisen aatemailman kanssa, joka elävöittää sitä liikettä, mihin ententen on ryhtynyt muodostaakseen Keski-Europan taantumuksellisten ainesten kanssa liiton joko vapaaehtoisesti tai pakosta Neuvosto-Venäjää vastaan. Ja näin tämän sopimuksen kansainväliset vaikutukset ovat mitä moninaisimmat. Ennen kaikkea se pakottaa ententen ja Amerikan politiikan määrääjien yleensä tarkistamaan kantansa ja siten johtaa Neuv.-Venäjän kansainvälisen politiikan yleensä uuteen vaiheeseen.

Mitä hyvänsäkin tulee tapahtumaan, ei sittenkään ole unhotettava yhteiskunnallisen vallankumouksen ja yhteiskunnallisen taantumuksen suurta periaatteellista vastakkaisuutta. Taistelu näiden välillä jatkuu. Tämän taistelun kuluessa, sen eri asteilla olleen, muodot ja menettelytavat saattavat muutella, mutta sisältö ei muutu. Englantilainen yhteiskunta sisältää itsessään ne samat ristiriidat, jotka johtavat valtasuhteiden muutokseen ennemmin tai myöhemmin ja se, että se nyt on solminut kauppasuhteet Venäjän kanssa on tämän ristiriitaisuuden yksi ja tärkein merkki. Se osottaa myöskin taantumuksen suhteellista heikkoutta niihin tekijöihin ja voimiin nähden, jotka sen kukistavat.

"NORMAALIIN PALAAMISEN" KANNUSTIN

On avoimesti syytetty, että Wilsonin hallintokauden aikana hallitukselta kavallettiin useita biljooneja eli miljardeja dollareita kuluneen neljän vuoden aikana. Hallituksen menot tällä ajalla olivat lähes 19 biljoonaa dollaria suuremmat kuin kaikki hallituksen menot 128 vuoden aikana sitä ennen, siihen luettuna kaikkien edellisten sotien kustannukset. Yhdysvaltain hallituksen ylläpito 128 vuoden aikana vuoteen 1917 asti tuli maksamaan yhteensä $ 36,034,145,335.23. Wilsonin viimeiset neljä hallitusvuotta tulivat sitävastoin maksamaan $ 54,884,167,473.58.

Koska tässä lyhyessä ajassa, vähemmässä kuin neljässä vuodessa, kasvoi uusi komea sato miljoneerejä, todistettavasti noin 23 tuhatta uutta miljoneeria, voidaan käsittää mihin suurin osa tuosta 54 biljoonasta dollarista on joutunut. Luulisi näiden dollari-patrioottien nyt olevan tyytyväisiä. Niin ei kuitenkaan ole asianlaita, vaan nyt suunnitellaan miten miljoonat saataisiin itsensä arvossa kohoamaan kaksin- tai kolmenkertaisesti. Kuinka nämä käy päinsä?

Vuosi sitten, kun vehnän hinta oli kolme dollaria busheli, saattoi miljoonanomistaja miljoonallaan ostaa kolmesataa kolmekymmentäkolme tuhatta busheliä vehnää ja kun työläiset saivat keskimäärin kuusi dollaria päivässä, saattoivat he ostaa viidensadan viidenkymmenenviiden miehen työn vuodeksi. Jos näiden verentahraamien dollarien omistajien nyt onnistuu alentamaan vehnän hinnan dollariin busheli, niin heidän dollarinsa ostokyky kolminkertaistuu, tai jos heidän onnistuu laskea palkat puolella, niin voivat he rahoillaan ostaa kaksi kertaa enemmän työvoimaa. Tästä seuraa, että palkkatyöläisten ostokyky kutistuu enemmällä kuin puolella, kun taas miljoonien omistajien ostokyky enemmän kuin kaksinkertaistuu. Tämä se on mikä kannustaa pääomaa sellaisella sokealla vimmalla 'uudelleen rakentamiseen' ja 'normaaliin palaamiseen'.

HIILENKAIVAJIEN LAKKOTAISTELUT

Alabaman hiilenkaivajat kestivät yhden katkerimpia lakkoja mitä moniin vuosiin on käyty kivihiiliteollisuudessa — ja millaisella tuloksella?

Lakko oli kestänyt viime keväästä alkaen senjälkeen kun hallituksen hiilikomissionin palkkapäätöstä ei sovelutettu Alabaman piiriin. Valtio lähetti lakkoalueelle sotaväkeä ja työläiset karkotettiin asunnoistaan. Ei puuttunut Alabaman työläisiltä taisteluintoa, sillä kauan he kestivät ja voitto olisi ollut varma, jos United Mine Workers liitto olisi oikealla tavalla tukenut lakkolaisia. Avustusta kyllä annettiin dollareissa, mutta kun avustaminen kävi lopulla kalliiksi, ryhdyttiin sovintoa hieromaan hyvin surullisella seurauksella. Erään Birminghamin, Ala., sanomalehdenomistajan suosituksesta United Mine Workers järjestön piiri No. 20 yleismaallisen järjestön virkailijain myötävaikutuksesta suostui jättämään lakon sovittamisen kuvernöörin käsiin — saman kuvernöörin, joka oli lähettänyt lakkopaikoille sotaväkeä ja karkotuttanut lakkolaisia kodeistaan. Mitään muuta sitovaa edellytystä tähän toimenpiteeseen ei ollut kuin kuvernöörin lupaus, että hän "lähimmässä tulevaisuudessa" nimittää jonkinlaisen komissionin "sovittelemaan" riitakysymyksen. Tämän lupauksen perusteella United Mine Workers'in virkailijat antoivat lakon lopettamisjulistuksen, luvaten "avustaa edelleenkin tarvitsevaisia, ehdolla, että pysytään järjestölle lojaalisina ja rauhallisina lakiarakastavina kansalaisina." Näin lopetettiin lakko ja jäätiin odottamaan kuvernöörin toimenpiteitä. Niitä odotetaan vieläkin — — — ja mikäs kiire kuvernöörillä on ryhtyä mihinkään, kun kerran lakko on union virkailijain omalta taholta lopetettu.

Kuten tavallista, johdettiin tämäkin lakko häviöön mitä sankarillisimman meilenosotuksen jälkeen työläisten taholta. Minkä verrattoman tilaisuuden olisi tämäkin taistelu tarjonnut työläisten luokkatietoisuuden kasvattamiselle ja luokkataistelurintaman lujittumiselle. Nyt sen sijaan ovat orjat palanneet pettymyksellä takaisin työhön tuntien sisään katkeruutta itseään uniota kohtaan, joka heidän kanssaan oli sillä tavalla leikkinyt. Ymmärrettävä on minkälaisia tunteita tämmöinen mieliala vähemmän valveutuneessa työväestössä herättää kaikkea järjestyneisyyttä vastaan, kun ensimäisessä järjestymisyrityksessä noin huonosti onnistuttiin; sillä on muistettava, että vain osa Alabaman työläisistä on viime aikoina järjestynyt unioon.

Kuitenkin on John Lewisin äänenkannattajalla, United Mine Workers Journalilla, joka entuudestaan on surullisesti taantunut, otsaa lohduttaa pettyneitä työläisiä sillä suloisella hoksautuksella, että lakko päättyi "hyvästi ja kohtuullisesti." Puolustaudutaanpa vielä silläkin ontolla selityksellä, että saatiinhan edes sotaväki pois lakkoalueelta, ikäänkuin sitä enää tarvittaisiin siellä, missä ei enää mitään lakkoa ole olemassa.

Nyt kun kivihiililakko on alkanut Washingtonissa tulisi työläisten tarkoin pitää silmällä yleensä unionsa johdon manööverejä lakon aikana ja etenkin yleismaallisten virkailijain menettelyä. Viime vuoden tapaukset ovat todistuksena John Levisin kaksimielisyydestä. Muistamme millä oveluudella hän vältti Clevelandin konventsionin päätökset ja miten hän taipui kaikkien vihollisten 'pluffausten' ja uhkausten edessä ja virallisesti lopetti hajanaisuuden hyvin alentuin lakon, vaikka joukkojen taisteluinto oli erinomainen. Ilman nöyräselkäistä taipumista nyt kumotun Leverin lain nojalla nostetun estetuomion edessä, eivät Alabaman hiilenkaivajat olisi lakkoaan hävinneet. Washingtonissa lujittuisi lakkorintama, jos kaikkien kaivosten työläiset olisivat lakossa, niidenkin kaivosten, joissa palkkojen alennusta hajoitustarkoituksessa ei vielä ole ilmoitettu. Sillä varmaa on, että isäntien tarkotus on alentaa palkat kaikissa kaivoksissa, jos heidän toiveensa nykyisessä taistelussa toteutuisi. Lakkoutuneiden olisi katsottava ja vaadittava, että lakko ulotetaan joka kaivantoon erotuksetta ja pakotettava virkailijansa ryhtymään asianmukaisiin toimenpiteisiin. Kun taisteluun kerta on menty täytyy myös rintama lujittaa. Joka sitä vastustaa, se on katsottava järjestyneen työväen petturiksi.

ENTENTEN POLITIIKKA

Neuvottelut Saksan ja liittolaismaiden välillä koskien sotakorvauksia, katkaistiin niin äkkiä, että vasta nyt Englannin kansakin alkaa kysellä, mitä oikeastaan tapahtui Lontoossa viime viikolla pidetyssä konferenssissa. Neuvottelujen katkeaminen niin äkkiä tuli Englannin kansallekin täydellisenä yllätyksenä, mikäli asiantuntevalta taholta tiedotetaan. On niin tavallista Lloyd-Georgelle tehdä kompromissi neuvotteluissa, että milloin hän kieltäytyy sellaista tekemästä, saattaa se heti ulkopuoliset otaksumaan, että häneilä on joitakin kauemmaksi tähtääviä suunnitelmia mielessä.

Neuvotteluissa Lloyd-Georgella oli edessään kaksi ehtoa, joko rikkoa välit Ranskan, taikka Saksan kanssa. Ranskan parlamentti oli antanut Briandille evästyksen, että se ei missääu tapauksessa tule sietämään sitä, että Saksalle tehdään lisää myönnytyksiä, ja jos Englanti olisi vaatinut jyrkästi kompromissia Saksan kanssa, niin silloin Ranskan ja Englannin välit olisivat rikkoutuneet ja Ranska todennäköisesti olisi ryhtynyt yksinään kostotoimiin Saksaa vastaan. Ja Briand taasen tiesi sen, että jos välit rikkoutuvat Englannin kanssa, niin siinä tapauksessa hänen hallituksensa on ryhdyttävä toimiin Reinin alueen Ranskaan liittämiseksi, taikka muussa tapauksessa hänen hallituksensa kukistuu.

Konferenssia lähellä olleissa piireissä oltiin ensin ymmällä siihen nähden, miksi neuvottelut katkaistiin juuri samoihin aikoihin kun Yhdysvalloissa asetettiin virkaan uusi presidentti, eikä jatkettu niitä edes niin kauan, että Yhdysvaltain uusi hallitus olisi saanut tilaisuuden lausua kantansa julki korvauskysymykseen nähden. Mutta nyt myöhemmin on käynyt selville, että konferenssin menoa johtavien siis liittolaisten, tarkotuksena olikin saada neuvottelut katkeamaan ennenkuin uusi hallitus Yhdysvalloissa kerkeää ottaa hallitusohjakset käsiinsä, koska siten menetellen saatiin tilanne sellaiseksi, että Yhdysvallat jokseenkin varmasti tulevat estetyksi tekemästä erikoisrauhaa Saksan kanssa. Heti Washingtoniin tiedon saavuttua siitä, että Saksan ja ententen väliset neuvottelut ovat katkenneet, sähkötti Lontoon Morning Postin Washingtonin kirjeenvaihtaja lehdelleen, että liittolaisten menettely teki jokseenkin mahdottomaksi Yhdysvaltain senaatille hyväksyä senaattori Knoxin esittämää päätöslauselmaa, jossa ehdotetaan tehtäväksi rauha Saksan kanssa.

Liittolaiset näyttävät pyrkineen kehittämään aseman sellaiseksi, että Amerikka tulisi pakotetuksi vetämään niiden kanssa yhtä köyttä, mitä tulee suhtautumiseen Saksaan, ja jos ne tuossa pyrkimyksessään onnistuivat, niin niillä on paljon suurempi mahdollisuus toteuttaa sotakorvauksia koskeva suunnitelmansa.

OIKEISTOSOSIALISTIEN MAILMANLAAJUISET RIKOKSET

Raamatun veljesmurhaaja Kain ja evankeliumin Kristuksen myyjä Juudas ovat viattomia karitsoja verrattuina sosialismin luopioihin, menshevikeihin ja esserriin, huomauttaa Evdokimov, pitäen silmällä erikoisesti Venäjän oloja, mutta se sopii yhtähyvin kaikkien maiden teeskenteleviin oikeistososialistisiin kavaltajiin.

Evdokimov jatkaa:

Kain murhasi veljensä yhden kerran. Juudas myi kerran taistelija-ihmisen.

Es-errät, menshevikit ja heidän veljensä koko mailmassa murhaavat vuodesta vuoteen ja avustavat murhaamista, myyvät ja avustavat miljoonien ja taas miljoonien työläisten myyntiä koko mailmassa, lähestyen heitä Kainin tavalla, kuten veli veljeä. Juudaksen suutelo huulillaan.

Proletaarit ja talonpojat! Muistakaa, kuka ristiinnaulitsi Neuvosto-Unkarin, kuka johdatti Golgatalle punaisen Suomen, tukahdutti proletaarisen vallankumouksen Virossa, Latviassa ja Liettuassa? Kuka kolmasti ristiinnaulitsi, sadat kerrat kavalsi Saksan työläiset? Kuka Ranskan proletaareja pidättää kostotyöstä kansainvälisiä santarmeja Ranskan pankkiireja vastaan?

Kuka sitoo käsistä ja jaloista Englannin mahtavan, monimiljoonaisen työväenluokan? Kuka auttaa paljon kärsineen Irlannin ristiinnaulitsemista? Kuka pitäisidettä miljooien Amerikan työläisten silmillä? Kuka vielä eilen myi Italian työläiset, auttoi Italian kapitalistit selviytymään turmiosta? Kuka äsken heikensi Englannin kaivosmiesten lakon?

Kuka koko mailmassa avustaa porvariston panettelua Neuvosto-Venäjää vastaan, julkisesti ja salaisesti, suorasti tai epäsuorasti auttoi ja auttaa rosvohyökkäyksiä mailman ensimäistä työläis-talonpoikien Tasavaltaa vastaan?

Kuka piiloutuen sosialismin nimen taa on luonut ja luo näköinhottavia rikoksia koko maapallon pinnalla? Entäpä meidän suuren Venäjän vallankumouksen historiassa? Kuka lokakuun päivinä Moskovassa auttoi lähtareita ampumaan vallankumouksellisia työläisiä, sotilaita ja matruuseja? Kuka samoina päivinä johti kasakoita Pietaria vastaan? Kuka järjesti Pietarissa junkkarien kapinan?

Kuka on kolmasti ristiinnaulinnut Ukrainan, avustanut asettamaan hirsipuita Donin työläisiä varten, kaumpannut ja kampaa Kaukaasiaa?

Kuka ärsytti meitä vastaan Tshekko-slovakilaiset, myi Siberian amerikalaisille ja japanilaisille, auttoi Koltshakia luomaan armeijan ja johtamaan sen Volgalle? Kuka Uralilla auttoi valkoarmeijalaisten kasarmeihin elävältä polttamisessa?

Kenen käsien kautta on laskettu suuriin veljeshautoihin tuhannet ja taasenkin tuhannet ammutut, hirtetyt, kidutetut työläiset ja talonpojat lahtarien valtaamilla paikakunnilla? Kuka luovutti proletaariväimot ja -tytäret lahtariroistojen raiskattaviksi?

Kuka laski Judenitshin Virosta punaista Pietaria vastaan? Kuka ojensi inhottavat kätensä Krasno-Corkin kavallusjuttuun?

Kuka siunasi ja siunaa nykyään henkihieverissä olevaa Ranskan pankkiirien kätyriä, Itämerenmaakuntalaista paroonii Wrangelia?

Kuka Koltshakin ajamana tuli tänään ja katui syntejään proletaarisen vallankumouksen edessä, mutta huomenna mentäisiin yllyttämään nälkäisiä työläisiä lakkoon? Kuka Pietarille vaikeampina, nälkäisimpinä päivinä kehotti rautatieläisiä pysähdyttämään liikennettä? Kuka nostatti kulakkien kapinan?

Kuka siihen aikaan, jolloin Saksan imperialistit asettivat puukkoa kurkulle, järjesti vas-

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAUKSIA ULKOMAILLA

VALHEELLISIA PUHEITA VAPAUDESTA

II

Zurichissä ilmestyvän sveitsiläisen vasemmistososialistisen "Kansan Oikeus" nimisen lehden ("Volkstretcht") toimittaja, toveri Nobs julkaisi äskettäin Sinowjevin kirjeen, joka koski opportunistien kanssa tehtävää pesäeron välttämättömyyttä ja laajan vastauksensa tähän kirjeeseen. Nobs ajattelee, että kysymykseen 21:n ehdon hyväksymisestä ja K. I. liittymisestä annetaan, päättävän kieltävä vastaus — "vapauden" nimessä, tietysti arvosteluvapauden, vapauden liiallisen vaativaisuuteen eli "Moskovan diktatuuriin" nähden, nimessä (en ole säilyttäny Nobin kirjoitusta ja olen pakoitettu tekemään lainaukset ulkomuistista takaamalla ajatuksen, mutta ei lausemuotoa).

Tov. Nobs m. m. värvää itselleen liittolaiseksi tov. Serratin, joka myös kin kuten tiedetään, on tyytymätön "Moskovan" s. o. erikoisesti venäläisiin Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean jäseniin, ja myöskin valittaa sitä, että Moskova loukkaa Internationalen kokoonpano-osien, yksityisten puolueitten ja sen yksityisten jäsenten "vapautta". On siis tarpeellista puhua muutamia sanoja vapaudesta.

Elettyämme proletariaatin diktatuurin kolme vuotta, on meillä oikeus sanoa, että kaikkein yleisin ja suosituin vastaväite sitä vastaan koko mailmassa on viittaaminen vapauden ja tasa-arvoisuuden loukkaamiseen. Kaikkien maiden koko porvarillinen sanomalehdistö aina pikkuporvarillisten demokraattien s. o. sosialidemokraattien ja sosialistien, muiden muassa Kautskyn, Hilferdingin, Martoowin, Tshernowin, Longuetin j. n. e. sanomalehdistöön asti, pauhaa ukkosena bolshevikeja vastaan vapauden ja yhdenvertaisuuden loukkaamisesta. Teoreettiselta kannalta katsoen tämä on aivan ymmärrettävää. Muistakoon lukija nuo tunnetut, pistelijäisyyttä täynnä olevat, Marxin sanat "Pääomassa".

"Tavarain kierto- eli vaihtopiiri, joiden puitteissa tapahtuu työvoiman myynti ja osto, on ihmisen syntyperäisten oikeuksien eedeni. Siinä hallitsevat ainoastaan vapaus, yhdenvertaisuus, omaisuus ja Bentham". ("Pääoma", ensimäinen nidos, toinen osa, neljännen luvun loppu, venäl. painos v. 1920 siv. 152).

Nämä pistävät pilkkasanat ovat täynnä mitä syvintä historiallisfilosofista sisältöä. Ne on asetettava rinnattain Engelsin saman kysymyksen selitysten kanssa "Anti Duhringissä", varsingin Engelsin sanojen kanssa, että yhdenvertaisuus on ennakkoluulo tai typeryys, mikäli tämä käsite ei tarkoita luokkien hävittämistä.

Feodalismin ja sen jäännösten hävittäminen (voidaan täydellä syyllä sanoa porvarillis demokraattisen), porvarillisen järjestyksen perusteiden laskeminen kesti kokonaisen maailmanhistorian aikakauden. Ja tämän maailmanhistoriallisen aikakauden tunnuslauseina olivat ehdottomasti vapaus, yhdenvertaisuus, omaisuus ja Bentham. Kapitalismin ja sen jäännösten hävittäminen, sosialistisen järjestelmän perusteiden käytäntöön ottaminen muodostaa maailmanhistorian nyt alkaneen uuden kauden sisällön. Meidän kautemme tunnuslauseena tulee ehdottomasti olla luokkain hävittäminen; proletariaatin valta, tämän tarkoituksen toteuttamista varten; pikkuporvarillisten demokraattien ennakkoluulojen säälimätön paljastaminen vapauden ja yhdenvertaisuuden suhteen, säälitön taistelu näitä ennakkoluuloja vastaan. Ken tätä ei ymmärtänyt ole, hän ei ole ymmärtänyt mitään proletariaatin diktatuuria ja neuvostovaltaa koskevista kysymyksistä, Kommunistisen Internationaalen tärkeimmistä perusteista.

Niin kauan kun luokat ovat hävittämättä, ovat kaikki puheet vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta yleensä itsepetosta tai työmiesten pettämistä, samoin kaikkien työtätekevien ja pääoman riistämäin pettämistä, ovat joka tapauksessa ainakin porvariston etujen puolustamista. Niin kauan kun ei ole hävitetty luokkia, on aina vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta puhuttaessa tehtävä kysymys: minkä luokan vapaus? ja nimenomaan minkälaista käyttöä varten? minkä ja minkä luokan yhdenvertaisuutta? ja nimenomaan missä suhteessa? Näiden kysymysten suora tai epäsuora, tietoinen tai tiedoton kiertäminen on ehdottomasti porvariston etujen, pääoman etujen, riistäjien etujen puolustamista. Jos vaietaan niistä kysymyksistä, tuotantovälineitten yksityisomistuksesta vapauden ja yhdenvertaisuuden tunnuslauseita mainittaessa, niin on se porvarillisen yhteiskunnan valhetta ja teeskentelyä, yhteiskunnan joka muodollisesti tunnustamalla vapauden ja yhdenvertaisuuden, salatyömiesten, kaikkien työtätekeväin ja pääoman riistämäin, se on kaikkien kapitalististen maiden väestön suunnattoman enemmistön tosiasiallisen taloudellisen orjuuden ja eriarvoisuuden.

Sen vuoksi, että proletariaatin ehdoton valta on käytännöllisesti esittänyt kapitalismin viimeiset peruskysymykset, näkyy nyt Venäjällä erikoisen selvästi ketä hyödyttävät (cui prodest? "kelle hyödyksi"?) jutut vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta yleensä. Kun sosialivallankumoukselliset ja menshevikit, Tshernovit ja Martovit pitävät meille esitelmän aiheesta vapaus ja yhdenvertaisuus työn demokratian rajojen sisäpuolella, — sillä he, nähkääs, eivät ole lainkaan syyllisiä yleisen vapauden ja yhdenvertaisuuden tutkimiseen; he eivät lainkaan unohda Marxia! — niin kysymme heiltä: mutta miten on laita palkkatyömiesten luokan ja pikkuisäntä-omistajain luokan erotuksen proletariaatin diktatuurin kaudella?

Vapaus ja yhdenvertaisuus työn demokratiassa on pikkumaanomistajain (vaikkapa hän hoitaisi taloudellisesti kansallistutetullakin maalla) vapautta myydä vilja ylijäämä keinotteluhinnoilla, se on, riistää työmiestä. Jokainen ken puhuu vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta työdemokratiassa — sillä ehdolla, että kapitalistit on kukistettu, mutta yksityisomistus ja vapaakauppa vielä ovat olemassa, — on riistäjäin puolustaja. Ja sellaisten puolustajain suhteen on proletariaatin tahtoaan toteuttaessaan meneteltävä, kuten riistäjän suhteen ainakin, vaikkapa tämä puolustaja sitten nimittäisikin itseään sosialidemokraatiksi sosialistiksi tai sellaiseksikin, joka on tunnustanut toisen internationaalen mädännäisyyden ja muuta senkaltaista.

Niin kauan kun on olemassa tuotantovälineiden yksityisomistus (esim. maaviljelysvälineitten ja karjan, vaikka maan yksityisomistus olisi lakkautettukin ja vapaa kauppa, niin kauan pysyy kapitalistinen taloudellinen peruste. Ja proletariaatin valta on ainoa keino voitollisessa taistelussa tätä perustusta vastaan, ainoa keino luokkien hävittämiseksi) ilman sitä ei voi olla puhettakaan ihmisyksilön — vaan omistajan — todellisesta vapaudesta, todellisesta yhdenvertaisuudesta yhteiskunnallispoliittisessa suhteessa — vaan omistajan ja omistamattoman, kylläisen ja nälkäisen, riistäjän ja riistetyn teeskennellystä yhdenvertaisuudesta. Proletariaatin diktatuuri johtaa luokkien hävittämiseen, johtaa siihen riistäjäin kukistamiseen ja heidän vastarintansa lannistumisen kautta, yhdeltä puolen; johtaa tähän toiselta puolen porvariston ja proletariaatin välillä olevan pikkuisännän puoluettomaksi tekeminen, hänen horjumisensa vaarattomaksi tekemisen kautta.

Tov. Nobsin ja Serratin puheitten valheellisuuden syynä tietysti ei ole se, että he olisivat valehdelleet tietoisesti, olleet epärehellisiä. Ei mitään sellaista. He ovat täysin rehellisiä, ja mitään subjektiivista valhetta ei heidän puheissaan ole. Mutta objektiivisesti, sisältönsä puolesta, heidän puheensa ovat väärä, sillä he puolustavat pikkuporvarillisen demokratian ennakkoluuloja, sillä ne puolustavat porvaristoa.

Internationaale ei missään tapauksessa voi tunnustaa vapautta ja yhdenvertaisuutta kaikille, jotka haluavat allekirjoittaa määrättyjä julistuksia, katsomatta heidän poliittiseen käytökseensä. Se olisi meihin nähden samanlainen teoreettinen ja käytännöllispoliittinen itsemurha, kuin vapauden ja yhdenvertaisuuden tunnustaminen "työn demokratian piirissä" j. n. e.

Sillä ehdolla ,ettei jäsenten joukkoon voi joutua opportunisteja ja "keskustalaisia", sellaisia kuin ovat kaikille tunnetut Sveitsin ja Italian sosialistisen puolueen oikean siiven edustajat. Nämä opportunistit ja "keskustalaiset" nimittäin pysyvät, sanoivatpa he kuinka monasti tahansa tunnustavansa proletariaatin diktatuurin, pikkuporvarillisen demokratian ennakkoluulojen, heikkouksien ja horjumisten saarnaajina ja puolustajina.

Ensin — pesäero näistä ennakkoluuloista, heikkouksista, horjumisista; niistä miehistä, jotka saarnaavat, puolustavat ja toteuttavat näitä kansantokantoja ja ominaisuuksia.

Te olette "vapaa", toveri Nobs, puolustamaan niitä mielipiteitä, jotka te puolustatte. Mutta meillä on myös "vapaus" julistaa mielipiteet pikkuporvarillisiksi ennakkoluuloiksi, proletariaatin asialle vahingollisiksi, pääomalle hyödylliseksi; meillä on myös "vapaus" kieltäytyä liitosta tai yhteydestä näitä mielipiteitä tai niidenmukaista politiikkaa puolustavamiesten kanssa. Ja me olemme kuitenkin tuominneet tämän politiikan ja nämä mielipiteet koko toisen kongressin puolesta. Me olemme jo sanonevaativamme pesäeroa opportunisteista ehdottomasti ja ennakolta.

Älkää puhuko yleensä vapaudesta ja yhdenvertaisuudesta, tov. Nobs ja Serrati! Puhukaa vapaudesta olla täyttämättä niitä Internationaalen päätöksiä, jotka koskevat ehdotonta velvollisuutta tehdä ero opportunisteista ja "keskustalaisista" (jotka eivät voi olla vahingoittamatta, eivät voi olla saboteeraamatta proletariaatin diktatuuria). Puhukaa opportunistien ja keskustalaisten yhdenvertaisuudesta kommunistien kanssa! Sellaista vapautta ja sellaista yhdenvertaisuutta emme voi tunnustaa Internationaalelle, mutta kaikkea muuta vapautta ja yhdenvertaisuutta — kuinka paljon tahansa.

Proletaarisen vallankumouksen aika on ajankohtan menestyksen kaikkein tärkeimpänä perustana vapauttaminen vallankumouksellisen proletariaatin puolueen oleminen vapaana opportunisteista ja "keskustalaisista", heidän vaikutuksistaan, heidän ennakkoluuloistaan, heikkouksistaan ja horjumisistaan.